

NELSON DEMILLE

Lev

FLEET

Nelson DeMille

Lev

NELSON DEMILLE Lev

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2010 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2015

ISBN 978-80-7473-335-2 (PDF)

S láskou mé rodině: Sandy, Lauren, Alexovi a Jamesovi

Poznámka autora

Protiteroristická operační skupina (POS) popsaná v této knize má svůj předobraz ve skutečné Joint Terrorism Task Force, tam, kde to bylo nutné, jsem však využil právo spisovatele odchýlit se od skutečnosti.

Muži a ženy tvořící Joint Terrorism Task Force (JTTF) jsou neúnavní, erudovaní, oddaní své práci a v boji s terorismem na americké půdě stojí v přední linii.

Fungování a postupy Protiteroristické operační skupiny, newyorské policie i dalších pořádkových a výzvědných složek, které v tomto románu vystupují, odpovídají realitě či z ní alespoň vycházejí, některé skutečnosti jsem si nicméně poupravil. Rovněž jsem pozměnil některá fakta a postupy, s nimiž jsem byl obeznámen mezi čtyřma očima.

ČÁST PRVNÍ

New York a New Jersey

Dřepěl jsem takhle na Třetí avenue v terénním chevroletu a čekal, až se budu moci pověsit na chlápka, co se jmenoval Chomejní Čičmán nebo tak nějak a dělal třetího náměstka nebo jinou podržtašku u íránské delegace při OSN. Hodlal jsem si tyhle věci najít v poznámkách, až je budu potřebovat do hlášení, ale jenom tak z hlavy jsem je vysypat fakticky nedokázal.

Co ale z hlavy vysypat dokážu: jmenuju se John Corey a dělám agenta Protiteroristické operační skupiny. Dřív jsem byl u newyorské policie a vyšetřoval tam vraždy, ale pak mě poslali do invalidního důchodu – mám totiž v těle pár děr po kulkách a moje manželka by vám řekla, že jsem mrzák i morálně. Tak jsem vzal místo externisty u federálů, kterým se na boj s terorismem hrne takových prachů, že už nevědí, do čeho by je rozumně nalili.

Pro POS dělají hlavně lidi od FBI. Já mám hlavní stan na Federal Plaza 26, v centru města, a kolegové od federálů, včetně mojí manželky, tam hákují se mnou. Prácička to není marná, někdy člověka docela dobře zabaví, ale makat pro stát, a zvláště teda pro FBI, je někdy řehole.

Když už mluvíme o FBI a řeholi: ten den mě po městě vozila zvláštní agentka Lisa Simsová, která nejspíš pocházela z nějaké Obilné Lhoty v Iowě, čerstvě prolezla akademií a v životě neviděla barák vyšší než obilné silo. Navíc si moc netykala s provozem na Manhattanu. Ale jevila snahu se zlepšit, a proto taky seděla na místě, kde bych měl sedět já.

„Jak dlouho na něj budeme čekat?“ zeptala se mě.
„Dokud nevyjde ven.“
„A co chystá?“
„To jsme právě přijeli zjistit.“
„Ale co na něj máme? Z jakého důvodu ho sledujeme?“
„Rasové předsudky.“
Ticho.

Abych se projevil trochu kolegiálně, dodal jsem:
„Diplomata dělá jen naoko, ve skutečnosti je u iránské vojenské rozvědky. Jak dobře víte, doneslo se nám, že chce, aby na něj dneska od jedné odpoledne čekalo auto s řidičem. Víc toho nemáme.“

„OK.“

Lisa Simsová vypadala, že jí to celkem pálí, a věděla, kdy se přestat vyptávat. Jako například teď. Taky to byla mladá ženská jako lusk, s takovou tou ostře řezanou tvářičkou, a ten den si zrovna vzala ležérní ohoz – džíny, boty na běhání a limetkově zelené tričko, které tak tak že zakrývalo její ploché pouzdro se čtyřicátkou glockem. Taky jsem měl na sobě boty na běhání – jeden nikdy neví, kdy si bude muset zasprintovat –, džíny, černé tričko a modré sáčko, pod kterým se skrývala moje devítka glock, vysílačka, hřeben a antiperle. Lepší než s sebou tahat kabelku jako slečna Simsová.

Ale abych neodbočoval. Byl pěkný květnový den a velké ozdobné hodiny naproti přes ulici ukazovaly pár minut po čtvrt na čtyři. Už jsme na našeho panáčka čekali přes dvě hodiny.

Íránská mise při OSN sídlí až skoro nahoře v devětatřicetipatrové kancelářské budově kousek od Třetí avenue, mezi 40. a 41. východní. OSN může za to, že na Manhattanu sídlí přes stovku zahraničních delegací a konzulátů, plus jejich zaměstnanci, a ne všechny patří státům, co jsou s námi zadobře. Tím pádem se

tu pořád rojí hromada zlounů, co mizerně předstírají diplomaty a někdo na ně musí dohlížet. Opruz. Měli by OSN přesunout do Iowy. Ale možná bych si neměl stěžovat, díky sledovačkám mám z čeho platit nájem.

Celé operaci jsem ten den šéfoval, což je vždycky záruka úspěchu, a měl jsem pod palcem čtyři pěší agenty a tři další auta: dvě minidodávky Dodge a ještě jeden terénák od Chevroletu. V každém seděl federál a společnost mu dělal člověk od newyorské policie, takže vždycky aspoň jeden z dvojice věděl, co dělá. Pardon, to vyznělo nezdvořile. Jenom abyste věděli, tak do všech aut montujeme komplet policejní vybavení: majáčky pod mřížkou chladiče, sirény, kouřová skla a tak dál. Vevnitř se vozí foťák (digitální pětaticítka Nikon s přibližovacím objektivem), osmimilimetrová kamera Sony, ruční vysílačky, cestovní tiskárna a tak podobně. Všichni máme něco na převlečení, kevlarovou vestu, lítačku, mobil od Nextelu, který zároveň funguje jako obyčejná vysílačka, a když na to dojde, vezeme občas taky pušku se zaměřovačem a další vybavení. Třeba udělatko, co se s ním hledají radioaktivní látky, ale na to se mi nechce ani pomyslet.

Každopádně jsme připravení na všechno. Už od jedenáctého září. Ale znáte to, když si vezmete deštník, ještě to neznamená, že nebude pršet.

Mít techniku na hraní je fajn, ale do výbavy potřebujete hlavně bystrou hlavu a kvér.

Ještě jako policajt jsem byl na sledovačce každou chvíli, takže je to pro mě obnošená vesta, ale zvláštní agentka Simsová se začínala ošívát. „Možná jsme ho prošvihli,“ strchovala se.

„Nemyslím.“

„Třeba změnil plány.“

„To se stává.“

„Určitě nám to udělal naschvál.“

„I to se stává.“

Uplynula další čtvrt hodina. Zvláštní agentka Simsová ji využila tak, že si nastudovala mapu Manhattanu a místní podzemky. „Kde bydlíte?“ zeptala se.

Koukl jsem na mapu a zapíchl do ní prst: „Tady. Na 72. východní.“

Vyhlédla čelním sklem. „To máte odsud kousek.“

„Mám. Mapu Iowy jste si nevzala? Taky byste mi mohla ukázat, kde bydlíte.“

Zasmála se.

Pár minut nato se zeptala: „Co je ten podnik za námi? Au Bon Pain.“

„Taková jakoby kavárna. Řetězcová.“

„Myslíte, že bych si mohla zaběhnout pro muffin?“

Běžecké boty sice měla, ale odpověď zněla ne. A to i přesto, že kdyby si slečna Simsová z teréňáku vystoupila a pan Chomejní Čičmán by vyšel ven a nastoupil do auta, mohl bych se zmocnit volantů a slečnu Simsovou setřást.

„Johne?“

„Totiž...“

Zapraskalo mi ve vysílačce a ozval se hlas jednoho z pěšáků: „Objekt vyšel na dvoranu před budovou, končím a jdu do akce.“

Obrátil jsem se na Simsovou: „Jasně, zaběhněte si tam.“

„Neříkal právě...?“

„Moment.“ Prozkoumal jsem očima plácek, co budovu s iránskými kanceláři odděloval od jejího souseda. Dva moji pěšáci tam sbírali odpadky a starali se, aby New York byl jako obrázek.

Ve vysílačce zase zapraskalo a Popelář č. 1 ohlásil: „Objekt míří východně na Třetí.“

Taky jsem našeho člověka uviděl: přešel dvoranu a zdobeným obloukem s hodinami nvrchu se dostal

na ulici. Dlouhán a hubeňour, na sobě měl parádně střížené kvádří s jemným proužkem. Při sledovačkách dáváme lidem přezdívkou nebo kódová označení, a protože tenhle chlapek měl solidní zoubek a škubal hlavou jako pták, oznámil jsem do vysílačky: „Objekt se od teď jmenuje Kondor.“

Kondor si to štrádoval po chodníku a najednou se k němu přitočil další chlap, kterého si moje předsudky zařadily jako džentlmena blízkovýchodního původu. Nikoho známého mi nepřipomínal, ale Kondor ho zřejmě znal a oba se tvářili, jak jsou ohromně překvapení a jak se rádi vidí. Průhledná habaďura. Potřásli si rukama a mě hned napadlo, že si něco předali. Ale možná se jenom zdravili. Jistotu nemáte nikdy. Tahle sorta lidí ví, že je pod dozorem, nebo to aspoň tuší, a tak člověka občas zkouší napálit.

Kondor má ale každopádně diplomatickou imunitu a zabásnout ho za to, že si potřásá rukou se svým blízkovýchodním rodákem, nepřichází v úvahu. Navíc jsme teď museli sledovat dalšího člověka.

Kondor a neznámý se rozdělili. Neznámý se dal po Třetí avenú na sever a Kondor lekoval na místě. Všechno jsme to samozřejmě natáčeli a fotili. Někdo na Federal Plaza 26 pak toho druhého třeba pozná.

„Jednotkám tři a čtyři,“ zavelel jsem do vysílačky. „Sledujete neznámého a zkuste ho identifikovat.“

Potvrdili příjem a slečna Simsová nahlas usoudila: „Myslím, že to nebylo náhodné setkání.“

Odpustil jsem si sarkastickou odpověď a dokonce ani nezvrátil oči v sloup. Místo toho jsem řekl: „Nejspíš máte pravdu.“ Měl jsem před sebou náročný den.

Po chvíli poblíž Kondora zastavil velký šedivý mercedes s diplomatickou značkou – byla modro-žlutá, začínala čtyřmi čísly, pokračovala zkratkou DM, kterou ministerstvo zahraničí kdovíproč označuje Írán, a končila

písmenem D, označujícím diplomata. Tomu bych ještě rozuměl.

Řidič, další Íránec, okamžitě vyskočil a oběhl auto, jako by ho honila izraelská speciální jednotka. Hluboce se uklonil – taky bych to měl svoji řidičku naučit – a otevřel dveře. Kondor se poskládal na zadní sedadlo.

„Kondor je ve voze,“ nahlásil jsem do vysílačky. Popsal jsem typ a barvu auta, přeřikal jeho značku a Jednotka 2 potvrdila příjem. Jednotka 2, to je mimochodem jedna z těch našich minidodávek. Řídí ji můj známý Mel Jacobs, detektiv z výzvědného oddělení newyorské policie. Je to Žid a při vyslýchání arabských podezřelých využívá toho, že umí trochu hebrejsky. Můžou se pominout, ještě navíc když detektiv Jacobs nosí Davidovu hvězdu. Docela sranda to sledovat.

Ale zas odbočuju. Melovi dneska dělá doprovod George Foster, zvláštní agent FBI, se kterým jsem už pracoval a kterého mám v oblibě, protože už ze zkušenosti ví, co jsem za eso.

Mercedes se po Třetí avenue rozjel na sever a zvláštní agentka Simsová se mě zeptala: „Mám ho sledovat?“

„To by byl docela dobrý nápad.“

Zařadila rychlost a už jsme se s naším teréňákem proplétali hustým provozem. Newyorští řidiči se dělí na dobré a mrtvé. Přírodní výběr. Slečna Simsová se mohla buď přizpůsobit, nebo vyhynout. A já seděl na sedadle spolujezdce a čekal, kterou možnost si vybere.

Íránský šofér, kterého jsem tuším sledoval už dřív, řídil dost nevypočitatelně. Těžko říct, jestli proto, aby ho nešlo tak dobře sledovat, nebo prostě proto, že auto moc dobře neovládal. Vypadalo to, jako by doteď jezdil tak maximálně na velbloudovi.

Zvláštní agentka Simsová řídila s bradou na volantu. Svírala ho, až jí bělely klouby, a pravou podrážkou

skákala z brzdy na plyn, jako by trpěla syndromem neklidných nohou.

Mercedes zničehonic uhnul na Padesátou první. Slečna Simsová za ním.

Jednotka 2 pokračovala po Třetí avenue s tím, že potom uhne doleva na Padesátou třetí a pojede s námi rovnoběžně, dokud s jistotou nenahlásím, co přesně mercedes vyvádí. Řadit se za sledovaným autem jako do průvodu je chyba, musíte se trochu rozprostřít.

Mířili jsme teď na západ. Minuli jsme katedrálu svatého Patrika a projeli křižovatku s Pátou avenue. Nahlásil jsem Jednotce 2, že auto před námi pokračuje rovně.

Netušil jsem, kam má Kondor namířeno, ale blížil se k Times Square a k divadelní čtvrti, do které si lidi jako on občas vyrážejí za pravou americkou kulturou, jako jsou stripbary a peepshow. V Pouštistánu holt na něco takového běžně nenarazíte.

Křižovatku se Sedmou avenue stihl mercedes projet na zelenou, ale my ne a zůstali jsme na semaforu stát až čtvrtí v řadě. Ztratil jsem mercedes z očí, jen jsem ještě uviděl, že pokračuje po Padesáté první. Nahodil jsem majáček a sirénu, fronta před námi se stáhla ke straně, slečna Simsová se kolem nich protáhla a na červenou to střihla skrz proud aut mířících na jih po Sedmé avenue.

Za křižovatkou jsem majáček a sirénu vypnul a pokračovali jsme po Padesáté první.

Slečna Simsová po mně loupala pohledem, jako by snad čekala pochvalu, tak jsem zamumlal: „Dobře řídíte.“

Nahlásil jsem naši polohu Jednotce 2 a dodal: „Mám sledovaný vůz na dohled.“

Projížděli jsme čtvrtí jménem Hell's Kitchen, což býval hezoučkový slum, ale pak se tam začali rojit různé frikulíny a šlo to s ním z kopce. Netušil jsem, kde se

Kondor chystá vystoupit, ale jestli hodlal pokračovat na západ, třeba se chtěl dostat na druhý břeh řeky Hudson. „Možná jede do Jersey,“ řekl jsem slečně Simsové.

Přikývla.

Skutečnost je taková, že jsou naše sledovačky v devadesáti procentech případů na nic. Abdul si jen tak vyrazí na projížďku nebo chce odvést naši pozornost od něčeho, co se odehrává jinde. Nebo si jenom procvičuje, jak setřást pronásledovatele.

Ale čas od času se dočkáte a někdo z diplomatů si třeba dá dostaveníčko s nějakým dobře známým padouchem. Sledovačky jsou taky častější než sledování a výsledky, protože pozorováním se o téhle sebrance dozvíme víc, než by nám prozradila z očí do očí. Diplomaty stejně vyslýchat nesmíme, a vykopnout je ze Států kdyžtak musejí chlápci v lukrativnějších platových třídách, než mám já.

Tu a tam ale někoho zatkneme. Jsem v týmu, který vede výsledky, a je to daleko větší sranda než tyhle šašky sledovat. Aspoň pro mě – pro ně už tolik ne.

Náš cíl je samozřejmě zabránit dalšímu jedenáctému září nebo něčemu ještě horšímu. Jenže klid už se drží nějak nápadně dlouho. Od útoku uplynulo přes rok a půl. Máme jen štěstí, nebo si vedeme tak dobře? Jasně je, že strana zla to ještě nezabalila, takže se zkrátka uvidí.

Mercedes si to dál šinul k Dvanácté avenue, která vede podél Hudsonu a vyznačuje hranici civilizovaného území. Nechci New Jersey urážet, ale letos jsem se ještě nenechal přeočkovat proti malárii.

Zavolał jsem Jednotce 2, že jedeme na jih po Dvanácté.

Tyhle končiny jsou samé přístaviště a molo a provoz tu není tak hustý, takže mercedes přidal a slečna Simsová taky nenápadně přišlápla plyn.

Mercedes minul odbočku, která by ho dovedla k ústí Lincolnova tunelu, a pokračoval na jih k dolnímu Manhattanu.

„Kam podle vás jede?“ zeptala se znovu slečna Simsová.

„Možná k nějakému molu. Třeba tam má rande se saúdskou jachtou, která mu veze atomovku.“

„Panenko skákává!“

„Odpusťte si ty sprostárny.“

„Kurva!“

„To už je lepší.“

Valili jsme to po Dvanácté avenue slušnou rychlostí. V zrcátku jsem uviděl Jednotku 2 a vysílačkou jsme si potvrdili, že jsme od sebe na dohled. Íránec už by touhle dobou měl vědět, že na něm někdo visí, jenomže tahle cháska je tak tupá, že v zrcadle nenajde ani vlastní odraz, natož auto pronásledovatelů.

Možná jsem se v úsudku unáhlil, protože řidič náhle zpomalil, slečna Simsová špatně odhadla rychlost a najednou jsme byli k mercedesu moc blízko a nebylo mezi námi jediné auto. Vpravo se na zadních sedadlech rýsovala Kondorova hlava, telefonoval s někým mobilem. Potom mu asi řidič něco pověděl, Kondor se zkroutil v pase, ohlédl se na nás, usmál se a ukázal nám prostředník. Hajzl.

„Promiňte,“ omluvila se slečna Simsová a nechala si mercedes ujet na delší rozestup.

„Musíte sledovat brzdivky,“ poradil jsem jí.

„Budu.“

Když vás při sledovačce zmerčí, není to ještě konec světa. Takhle v autech se to stane přibližně v půlce případů, při sledování pěšourem jsou výsledky lepší.

Naštěstí existuje plán B. Zavolal jsem Jednotce 2 a vysvětlil jí, že jsme se provařili. Slečnu Simsovou jsem nechal ještě přibrzdit, kolegové nás předjeli a vzali sledování na sebe.

Drželi jsme se za nimi na dohled.

Mohl jsem ke sledování přivolat další auto, ale Íránci se nám nesnažili ujet ani nás setřást, tak jsem událostem nechal volný průběh. Rozhodně nehrozilo, že ty dva ztratíme, a kdybych jim pro dnešek zkřížil plány, považoval bych práci za odvedenou.

Dojeli jsme až na jih od West Village a Jednotka 2 nahlásila, že mercedes zahýbá na Západní Houstonskou ulici. „Myslím, že o nás ví,“ prozradil taky Jacobs.

„Tak s ním srovnajte rychlost a vystrčte na něj prostředník.“

„Cože?“

„Udělal na mě fakáče.“

Z vysílačky se ozval smích a pak Jednotka 2 odpověděla: „Objekt zahýbá na nájezd k Hollandovu tunelu.“

„Rozumím.“

Za chvíli jsme na nájezdu byli i my.

Ve směru od West Village se nevybírá mýtné a auta tím pádem hladce proudila do tunelu. Podělil jsem se se slečnou Simsovou o střípek svojí moudrosti: „Autá diplomatů skoro nikdy nemají elektronickou peněženku na mýtné, protože nechtějí, aby se vědělo, kudy jezdí. Takže když musí platit, berou to pruhem s platební budkou. Tím se zdrží, takže když to stříhnete normálně pod mýtnou branou, předjedete je. A to nechcete.“

Přikývla.

Jednotka 2 sjela pod zem. Drželi jsme se za ní.

V dlouhém tunelu se slečna Simsová znovu zeptala: „Kam podle vás jedou?“

Tentokrát jsem odpověď znal. „Do New Jersey.“ A svoji dedukci jsem vysvětlil: „Tam tenhle tunel končí.“

Na moji zenovou průpovídku nijak nereagovala, ale informovala mě: „Íránští diplomaté se nesmějí z Manhattanu vzdálit na víc než čtyřicet kilometrů.“